

(szilakos)

Pénteki ráolvasások

Ráolvasás a mesére

PÁRATLAN OLDAL - LXIX. évfolyam, 6. szám, 2025. február 7.

Tudom, tudom, péntek van, rádióinterjú van, stúdió van, mégis azt mondom, most az egyszer hagyjuk a kérdéseket, hagyjuk a válaszokat, hadd dűnnyögjek a mikrofonba egy új mesét. Biztos vagyok benne, hogy ez jobban fog segíteni a hallgatónak eligazodni a globális kulimászban, mint akárhány ráolvasás a ráolvasásra. Mert ez a mese rólad szól, kedves hallgató. *De te fabula narratur.* Így kezdődik. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy magyaremberek. Háború vót. Békétlenség vót. Migránsok vótak. Brüsszel vót. Kicsi is vót. Nekibúsult ezen a magyaremberek, és világgá ment. Megy-megy egy temérdek országúton, egyenesen a muszka cár kőcsipkés palotájába, hogy megegyezzen vele a Tolsztoj békéjéről és háborújáról. Azt mondja erre a cár: – Nem, nem, eriggy te tovább, magyaremberek, beszélj előbb a kínai anyókéval, ő okosabb nálam. – Hát jó, rendben van, beszélek én, bátyuska, ha arról van szó, az Atyaúristennel is. – Úgyhogy megint nyakába vette az országutat, és hét napig csak ment-mendegélt. Akkor találkozott az anyókéval Pekingben. – Aggyon isten, kínai anyóka. – Fogadj isten, magyaremberek. Áldd a szerencsédet, hogy kínai anyókéval nevezte, különben leharapom a fejed, és nem építem meg neked a Belgrád-Budapest vasútvonalat. – Haj-haj - búsulta neki magát a magyaremberek, mert még a vasútvonalnál is nagyobb tervei voltak a világgal. – Egyet se búsulj – mondja neki a kínai anyóka –, hanem menj tovább toronyiránt: látsz majd ott egy rengeteg tornyot, színporcelánból, emeletes, szemrevaló csodatornyot, melynek milliomm csengettyűje bolondul csengettyűz a rákosrendezői szélben. No, hát ha látod már, akkor az a Burdzs Budapest. A dubaji Burdzs Kalifa az édestestvére annak. Burdzs annyit tesz kínaiul, mint torony. De te ne törődj vele, hanem menj tovább mindig toronyiránt, míg csak meg nem látod a Trump Towert Belgrádban. Onnan aztán már toronyról toronyra szökdelve – a sanghaji Kelet Gyöngyéről a szentpétervári Gazprom gázláng-tornyára, onnan pedig Grönlandon át a Chicago Toronyra – eljutsz az Aranypolgár Tornyáig New Yorkban. Akkor már helyben vagy. Valaki jönni fog elébed, kontyos-copfos szerzet, cifra, mint a papagáj, az arca sárga, mint a kólika, vidám is, szomorú is, a mosolygása cukor és epe. Evangéliumos könyvet szorongat a hóna alatt, amire az van írva: „Isten, áldd meg az Egyesült Államokat Biblia”, és 60 dollárba kerül. De azt, hogy ez a valaki férfi-e, vagy nő, meg ne kérdezd, mert a genderkérdéseket nagyon nem szereti, megharagszik és leharapja a fejed. Jobb szereti, ha Hajnalcsillagnak vagy Felkentnek szólítják, de te szólítsd őt először csak Trumpnak. – Hát mit vót mit tenni, a magyaremberek szót fogadott a kínai anyókéval, és meg sem állt a manhattani Trump Towerig. Ott aztán szó szót követett, saller sallert, kupán vágás kupán vágást, de csak sikerült valahogy megegyezniük a magyarembereknek és a Toronynak. Abban maradtak, hogy attól fogva Aranykor lesz a földkerekségen. Így is lett. Az Aranykor eljött, a nyugdíjasok körülülték a 13. havi nyugdíj bőségszálát – mert Trump nem engedett a 48-ból, ami akkor már a magyaremberek 13. havi nyugdíját jelentette –, volt ott mindenféle étel, fűszerszám nélkül való rizskása, cukrozott tök, nyersen, datolyával és mandulával körülteremtettézt edes malac, paradicsomba hengergetett patkánycomb, sült cinegevelő, tűzön pattogatott rigófütty, aszalt fülemiletrilla és más egyéb keserves istennyila, de a magyaremberek semmihez sem nyúlt. Azt hitte, Brüsszel járhatja vele a bolondját, pedig csak a Toronyember tette próbára őt: mit fog csinálni, ha Brüsszelből ráviczorog az aransárkány megmaradt másik feje – a washingtonit a Toronyember akkorra már levágta –, és negyvenhét áspis ágaskodik feléje, kilenc genderaktivista ördög pedig tekergőzik a karjára. No hát azt csinálta a magyaremberek, amit kellett: mind levágta a földre őket. Akkor hirtelen észbe kapott, hogy de hiszen minderről hallott ő már egyszer, gyermekkorában, a Bibó Kollégiumban. Az igazgató mesélte neki, hogy így lesz. Hát ha így, akkor így. Ő azonban nem állt meg a

történelem főutcájában. Ment tovább serényen, vitte a lötytös indulat, de meg hajtotta a turulvér is. Így ért el a főutca végére, ahol az Óperenciás-tenger kezdődött. Akkor látja, hogy azon túl nincs semmi. Csak egy fekete lyuk van. 2026 - így hívták a fekete lyukat. Látta, hogy bizony a világ végére ért. Le is ült a földre, körülnézett, csodálkozott, lábát csendesen lelógatta a semmibe. Kosztolányi Dezsőre gondolt, aki 1915-ben, a Nagy Háború kellős közepén, mesezajlás idején mesélte ezt a mesét. Körülbelül akkor ért véget a világ. Azóta minden - mese: egyszer tündérmese, másszor rémmese, megint másszor ez is, az is. Ezt gondolta a magyaremberek, lábát lógázva, magában: de hiszen mese vagyok én is! Azzal aztán véget is ért.